

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 126/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Polákom, Miletičova 64, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Tpo/76/2024 z 13. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 písm. a) a b) a čl. 6 ods. 1, 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práv podľa čl. 9 ods. 1 a čl. 14 ods. 3 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) uznesením krajského súdu sp. zn. 4Tpo/76/2024 z 13. novembra 2024. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a prikázal krajskému súdu, aby sťažovateľa bezodkladne prepustil z väzby na slobodu. Sťažovateľ si uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I ČVS: ORP-268/2-VYS-B1-2024 zo 4. apríla 2024 bol sťažovateľ obvinený pre prečin krádeže formou spolupáchateľstva v súbehu s porušovaním domovej slobody. Na návrh prokurátora vydal 5. apríla 2024 v danej trestnej veci sudca pre prípravné konanie Mestského súdu Bratislava I na sťažovateľa príkaz na zatknutie a 9. apríla 2024 aj európsky zatýkací rozkaz. K jeho realizácii došlo 20. septembra 2024 v Nemeckej spolkovej republike a k odovzdaniu sťažovateľa justičnými orgánmi vykonávajúceho štátu na územie Slovenskej republiky 16. októbra 2024 v čase o 14.00 h. Sudkyňa pre prípravné konanie mestského

súdu nariadila výsluch sťažovateľa na 17. október 2024 o 16.30 h a po jeho výsluchu rozhodla uznesením sp. zn. 1Tp/40/2024 tak, že sťažovateľa vzala do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, s tým, že väzba započína dňom zadržania, t. j. 16. októbra 2024 o 14.00 h, a bude sa vykonávať v [REDAKOVANÉ]. Súd okrem toho neprijal písomný sľub sťažovateľa a zamietol jeho návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediáčného úradníka. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v prvom rade namietal, že na výsluchu, na ktorom prvostupňový súd rozhodol o jeho vzatí do väzby, bol nesprávne poučený o svojich právach. Konkrétne prostredníctvom tlmočníka nebol poučený podľa § 34 Trestného poriadku v aktuálnom znení, t. j. v zmysle § 34 ods. 4 Trestného poriadku. Následne po poučení mu sudkyňa položila otázku, či poučeniu porozumel, ale hneď na to mu začala klásť otázky bez toho, aby zistovala, či využíva svoje právo odoprieť výpoveď. Sťažovateľ teda výslovne neuviedol, že vypovedať chce a bude. Sťažovateľ konštatoval, že sudkyňa na prvostupňovom súde začatím jeho výsluchu bez toho, aby zistila, či využíva svoje právo odmietnuť výpoveď, porušila zásadným spôsobom § 34 ods. 5 Trestného poriadku. Sťažovateľ navyše poukázal na okolnosť, že po skončení výsluchu nepodpísal štvrtú stranu zápisnice v hornej časti vyhradenej na jeho podpis s textom „*poučení som porozumel a vypovedať budem*“, čo podľa neho znamená, že vypovedať nechcel a na otázky súdu odpovedal len preto, lebo nevedel, že výsluch sa začal.

4. Ďalšou námietkou sťažovateľa je, že pred začatím výsluchu neumožnila sudkyňa ani sťažovateľovi a ani jeho obhajcovi oboznámiť sa s návrhom prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby, čo zdôvodnila tým, že uvedený návrh vyplýva z návrhu prokurátora na vydanie príkazu na zatknutie. Súd obhajcu ani sťažovateľa ale neoboznámil ani s obsahom návrhu na vydanie príkazu na zatknutie a ani s obsahom európskeho zatýkacieho rozkazu, pričom tento ani nebol prokurátorom pri rozhodovaní o väzbe prednesený. Sťažovateľ poukázal na to, že krajský súd sa v napadnutom uznesení s touto výhradou vysporiadal tak, že právny zástupca bol ešte pred predložením spisu krajskému súdu do tohto spisu nahliadnuť, mohol sa teda oboznámiť s európskym zatýkacím rozkazom, ako aj s ďalšími podaniami v spise, a teda ešte pred napadnutým uznesením krajského súdu mal možnosť uplatniť a uviesť všetky relevantné skutočnosti. Sťažovateľ s týmto záverom nesúhlasí a tvrdí, že ak tieto procesné pochybenia neodstránila ešte sudkyňa prvostupňového súdu, došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a jeho práva na kontradiktórne konanie.

5. Vo svojej poslednej námietke sťažovateľ poukázal na viaceré nepresnosti v spisovom materiáli. Konkrétne prvostupňový súd na viacerých miestach uviedol, že pobyt sťažovateľa je neznámy, jeho adresa trvalého pobytu ale nie je neznáma ([REDAKOVANÉ]) a súd si to mohol overiť aj u samotného sťažovateľa. Ďalej v zápisnici zo 17. októbra 2024 prvostupňový súd mal na 4. strane uviesť, že sa oboznamuje s vyšetrovacím spisom, no na 5. strane mal uviesť, že k vydanému príkazu na zatknutie nie je pripojený vyšetrovací spis. A napokon prvostupňový súd mal na 3. strane uznesenia (zrejme o vzatí do väzby sťažovateľa, pozn.) uviesť, že obvinený bol

odovzdaný justičnými orgánmi Českej republiky, pričom v skutočnosti išlo o justičné orgány Nemecka. K týmto námietkam sťažovateľa sa mal krajský súd v napadnutom uznesení vyjadriť iba okrajovo alebo vôbec, čo podľa sťažovateľa znamená, že v tejto časti bolo napadnuté uznesenie neodôvodnené a nepreskúmateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu, resp. práva na slobodu a bezpečnosť [ktoré sťažovateľ priradil k čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 písm. a) a b) dohovoru a čl. 9 ods. 1 čl. 14 ods. 3 medzinárodného paktu] a základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie [čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1, 3 písm. b) dohovoru] napadnutým uznesením krajského súdu.

7. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu:

8. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd zdôrazňuje, že tieto články sú z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. trestnom obvinení) a nevzťahujú sa na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru upravujúcich právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05). Tento právny názor vychádza aj z rešpektovania rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru.

9. V rámci rozhodovania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Inými slovami, pri väzobných konaniach vníma ústavný súd právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces ako súčasť práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy (v spojení aj s čl. 5 ods. 3, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru) a v prípade zistenia porušenia práva na súdnu ochranu v takomto konaní pristúpi k vysloveniu jeho porušenia prostredníctvom čl. 17 ústavy (prípadne aj čl. 5 ods. 3, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru).

10. Pretože sťažovateľom označené ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sa vecne nevzťahujú na okolnosti sťažovateľovho väzobného stíhania, ústavný súd odmietol jeho ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu:

11. Napadnutým uznesením krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenamietal spôsob, ako sa krajský súd v napadnutom uznesení vysporiadal s materiálnymi, resp. formálnymi podmienkami jeho väzby, ale vyčítal mu, že bagatelizoval procesné pochybenia prvostupňového súdu. Pritom zo samotnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa ale nie je vôbec zrejmé, ako sa mal krajský súd s týmito údajnými pochybeniami vysporiadať, resp. aký mohli mať vplyv na potenciálne porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu.

12. Krajský súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k právu obvineného nevy povedať správne zdôraznil, že sťažovateľ predsa vypovedal v prítomnosti svojho obhajcu, ktorý mu sám mohol poradiť, aby nevy povedal, a to prípadne aj po začatí vyluchu zo strany konajúcej sudkyne pre prípravné konanie. Na neopodstatnenosti tejto námietky nemení nič ani ten fakt, že sťažovateľ nepripojil svoj podpis k textu za poučením, keďže na tej istej strane zápisnicu podpísal na jej spodnej časti a uvedený nedostatok vyplýva zjavne iba z toho, že sa zápisnica aj zo strany obvineného podpisuje až po ukončení vyluchu a na podpis v uvedenej hornej časti jednoducho iba nebola upriamená pozornosť. Zároveň vo vzťahu k absencii poučenia podľa § 34 ods. 4 Trestného poriadku (možnosť kontaktovania konzulárneho úradu a pod.) krajský súd uviedol, že tieto nedostatky nie sú spôsobilé založiť nezákonnosť vyluchu obvineného a porušenie jeho práv v súvislosti so samotným konaním a rozhodovaním o jeho väzbe. Pretože poučenie o jeho právach v rozsahu umožňujúcom realizáciu práva na obhajobu pri rozhodovaní o väzbe nepochybne bolo sťažovateľovi poskytnuté. Ústavný súd sa s týmito závermi úplne stotožňuje, pričom konštatuje, že okolnosť, či konkrétna osoba (príčetná a po poučení, ktorému porozumela, pozn.) svoje právo odoprieť výpoveď využila, vyplýva implicitne z toho, či vypovedá alebo nie. Dvojnásobne to platí, ak je pri takomto vyluchu prítomný jej advokát (ako to bolo aj v prípade sťažovateľa, pozn.) – z tohto pohľadu by bolo absurdné, aby advokát vedome nechal vypovedať svojho klienta v situácii, ak by si myslel, že tento jeho klient v skutočnosti odmieta vypovedať (ako to právny zástupca sťažovateľa paradoxne naznačoval v ústavnej sťažnosti sťažovateľa).

13. Ústavný súd neidentifikoval problém s ohľadom na obsah základného práva na osobnú slobodu ani v tom, že sa sťažovateľ, resp. jeho advokát mohli prakticky oboznámiť s návrhom prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby, s obsahom návrhu na vydanie príkazu na zatknutie a s obsahom európskeho zatýkacieho rozkazu až po nahliadnutí do spisu po rozhodnutí prvostupňového súdu. Ústavný súd tu súhlasil so záverom krajského súdu v napadnutom uznesení, že takýto postup rešpektuje zmysel a účel príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich konanie o sťažnosti (m. m. IV. ÚS 681/2023). Nemožno akceptovať argumentáciu sťažovateľa, že pochybenie prvostupňového súdu v tomto kontexte nemohlo byť napravené v rámci sťažnostného konania. Táto argumentácia totiž úplne popiera podstatu riadnych opravných prostriedkov, ktorých účelom je aj náprava pochybení inštančne nižšieho súdu. Okolnosť, že k všetkým predmetným listinám mal sťažovateľ, resp. jeho advokát prístup pred predložením veci sťažnostnému súdu, nepochybňoval ani sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti – v rámci sťažnostného konania mohol teda vzniesť akúkoľvek námietku vzťahujúcu sa na predmetné listiny. Navyše z ústavnej sťažnosti sťažovateľa ani nevyplýva, že by v tomto kontexte napokon nejakú námietku vôbec vzniesol.

14. Napokon vo vzťahu k vyčítaným zjavným nesprávnostiam a chybám v písaní prvostupňového súdu ústavný súd podotýka, že pri nich zjavne absentuje príčinná súvislosť vo vzťahu k obsahu základného práva na osobnú slobodu. Aj z tohto dôvodu sa k nim krajský súd v napadnutom uznesení vyjadril len okrajovo, ak vôbec. Pritom sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti ani nenaznačil, aký mohli mať tieto okolnosti vzťah k rozhodovaniu o jeho väzbe. Ústavný súd navyše zdôrazňuje, že zrejme chyby v písaní (alebo iné zrejme nesprávnosti) odstrániteľné opravným uznesením v zásade nedosahujú ústavnoprávnu relevanciu potrebnú na vyhlásenie porušenia základného práva na osobnú slobodu a bezpečnosť v rámci rozhodovania o väzbe.

15. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05), prípadne z iných dôvodov. Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vyčítaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

16. Napadnuté uznesenie krajského súdu je preto podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné a udržateľné. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi týmto napadnutým uznesením a označeným právom na osobnú slobodu, resp. právom na slobodu a bezpečnosť ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu